

Mintha hintette vóna

A kutyás Bori tennap idegyütt, aztán aszondta, hogy a Somogyi olyan egy nőt hozott ide magához, aki most szabadult börtönbül. Hat évet ült, mer gyerekeket rabolt el valakivel. Két gyereket el is adtak. De rágyüttek, aztán mehetett a börtönbe hat évre. Még többre köllött vóna berakni. Hát most akkor mit csináljak? Félek, az ilyentül minden kitelik. Gyütt vele még a nagyfia is, az meg már el is ment a bótba, aztán lopott valami italt. A temető felé ment, ott itta meg. Ilyeneket hozott ide magához ez a hülye Somogyi.

Megmondtam a kutyás Borinak, az a fehérnép ide ne közelítsen. Ilyen ronda banda, hát mit lehet az ilyenektül várni? Talán jobb lett vóna, ha nem mondja el, akkor nem tudnám, hogy ilyen rondaságok vannak itt. A fiam aszondja, nem köll félni, itt nem mernek rosszakat csinálni. Énnálam pénz nincsen, ékszer nincsen, azér nem törhetnek be hozzám, de ez a börtönös fehérnép ki tudja, tudja-e, hogy nincs. Úgyhogy becsukódok most már majd mindig.

Ez a kutyás Bori is sokszor csak ideólakodik, gyün ezer-azér, most azt akarta, hogy adjak kenyőcsöt a lábára. Hogy adjak, mondom, az nem mindenkinek való. Való lett vóna, de bolond vónék adni neki, nem adtam. Elég nekem az én bajságom. Mikor este lefekszek, vagy félóráig is tud fájni a lábom, pedig rakok rá elég kenyőcsöt.

Olyan szerencsétlen vótam már délelőtt, nem tudtam elgondolni, a macska mér jár be a szobába. Mindig csak gyütt. Valahogy bekepesztettem, nézem, mit csinál, hát vitte be az utcáru, ami maradt a kölkeibül. Agyoncsaptam őket, mondom, mit hord ez be? Hát a szőrüket vitte. Annyira undorodtam, mer már vótak benne olyan sodrósforma kukacok. Jajjai, mondom, most mit csináljak, bevittem a személapátot, arra söpörtem rá, kivittem. Az ablakot is betettem, most már nincs ott semmi, nem engedem be oda a

macskát. Ilyen bajság, pedig elég a bajom így is, aztán még evvel is vesződjek. Betettem az ajtót is, hogy be ne menjen.

Már vagy három napja, hogy a személtlapátra rásöpörtem a kölköket. Kettő szép vót, egy meg olyan picike. A két nagy már nyihogott rendesen. Kivitettem a személtlapáton mindegyiket, rávágtam őket a cementlapra, aztán csak nyújtóztak, nyújtóztak, jaj, mondom, mit csináljak velük? A botommal háromszor fejbe vágtam őket. Megdőglöttek. De hova tegyem, jaj, istenem. Kivitettem, az utcán beledobtam mindet az árokba.

Tennap kaszált ott a fiam, nem mertem túle megkérdeni, ott vótak-e, nem-e. Ha nem, akkor biztos valami kutyák elvitték. De akkor honnan hordta be ma az anyjuk a szőrüket? A menyemnek elmondtam, hogy megdöglesztettem őket, de azt nem, hogy az árokba dobtam. Ilyet még soha nem csináltam, hogy így agyonütöttem vóna. Mindig a Somogyi szokta, neki szóltam mindig, ha vót pici macska, az vagdalta a földhő őket. A menyem sajnálja ám mindig, most is sajnálta, csak sajnáld, mondom magamba, énnekem köllött vóna vesződnöm velük. Az unokáimnak nem szabad megtudnia, mer azok aztán összekiabálnának nekem mindent. De hát én vesződnék velük, nem ők. Dehogysis vesződök, a jóisten, ha megver is.

Nem jelentkezik a fiam fia már régen, nem tudom, ezér-e, nem ezér-e, de nem lehet ezér, hát hiszen nem is tudja. Haragszik rám, vagy mi baja van, nem tudom, nem hívott föl egész héten. Nem kérdezi meg, mi van velem.

A lányom aszondja, senkinek meg ne mondjam a macskákat, mer ha valaki bejelentené, megbüntetnének ám rendesen. Hát ki jelentené be? Nem szabad, aszondja, az állatokat így bántani. Nem szabad, hát tudom én. Három vót. Egy igen pici, kettő meg már elég szép. Hogyan gyütt rám ilyen, nem tudom, soha nem csináltam ilyet régen. Csak a Somogyi. Egyszer azér csináltam, de akkor csak egy kismacska vót. Meg az nem pontosan így vót, azt csak úgy kivágtam a földre, így nem bántottam. Mikor gyütt a menyem, még élt, el is vitte magával. Aztán mégiscsak megdőglött.

Mégse először csináltam ilyet, az az igazság. Többször is. De hát mindig gyün az a ronda bakmacska, aztán mindig megvan a baj. Az unokáim meg a menyem meg sajnálják. Macskatápot adnak a macskámnak, ha gyünnek, mindent megvesznek neki. Nem olyan görhes most. Görhes lett, mikor megkölykezett. Rögtön rakják a kaját neki, ha gyünnek, drága tejet meg tápot, nem sajnálják túle. Okos ám ez a macska, mikor megy befelé, szólok neki, Lujza, Lujza, aztán akkor mindig visszafordul. Ért. Ezt én is sajnálnám, ha

megdöglene, mer egér az nincs ám, mióta ez itt van. A kredenc háta mögött vót, hogy vót, de gyütt ez a Lujza, aztán el lett rendezve.

Sokat fáj a fejem. Az oldalbordámba is olyan szúrások vannak, már azt is gondoltam, csak nem ez a járványbetegség kerülget, de nem hinném. Hát beinjekcióztak, már mikor. De a fejem nem szokott ennyire fájni. Lehet a nagy melegtül is. A fiam felbontott megen egy üveget nekem, almalé, csak nem kívánom. Nem ettem ma még, pedig olyan jó forma kis leves gyütt, hasábkrumpli is van megpirítva, de nincs kedvem. Szálkás hús is van. Azt nem szeretem. Olyan nem jól vagyok, pedig most akartam fölpillantani, hogy próbáljak mégis valamit enni. Mer a fiamék hoztak szalonnát, meg köllene pirítani, de nem tudom most megcsinyálni. Csak egy kis sajtot meg egy kiflit hoztam be, pedig még előtte kívántam vóna a pirított szalonnát. Elment az erőm. Tehetetlen vagyok. Ha ennyire lenyomorodok, nem tudom, hogy bírom ki.

Ketten is meghaltak most a napokba. Elmentek innen lakni, de most visszahozták őket, itt vót a temetés. A kutyás Bori mesélte. Annak is fájdalmas ám mindene. Lusta is, mint a dög, annyira elhízott, hogy nem tud csinyálni semmit, nem tud már biciklizni se. A botot meg nem veszi föl, talán szégyelli. Ahogy gyün végig a kerten, egyre csak kapaszkodik. Minden lépése bizonytalan. Jobb lenne a helyzete, ha nem lenne olyan borzalmasan kövér. Az is le fog robbanni, aztán bekerül valami otthonba. Mindenkinek megvan a maga bajsága. A maga keresztje.

A lányoméknál is meghalt valaki, a férjének valami barátja, ötvenkilenc éves vót. Aszondja a lányom, nem vót olyan igen nagy baja, csak rosszul érezte magát. Mire a mentő kiment, már meg is vót halva. Ötvenkilenc éves ember. De az is kövér vót. Nem ismertem, a lányom mondja. Biztos ronda vót. Rondák a kövérek, de milyen rondák.

Az uramnak is nagy pocakja vót a végén már. Meg a fiamnak is egy időbe, de az már lement. Annak csak a fogával nem vagyok kibékülve, ki köllene húzatni, még fiatal, föl köllene ragasztani, mer nem tud enni rendesen ilyen fogakkal. Meg köllene csinyáltatnia.

Minden elmúlt. Senki se vagyok. Minden elmúlt.

Éjjel annyira fáj mindig a lábom, fölülök, aztán csak gondolkodok. Mi vót, hogy vót régen. A Béla papa mindig jókedvű vót, mikor reggel fölkelünk, mentünk az istállóba a tehenekhő, füttyült meg danolt, mint a hétrosseb. Elmentünk néha bálba, odaállt a cigány elé, húzatta vele a nótáimat.

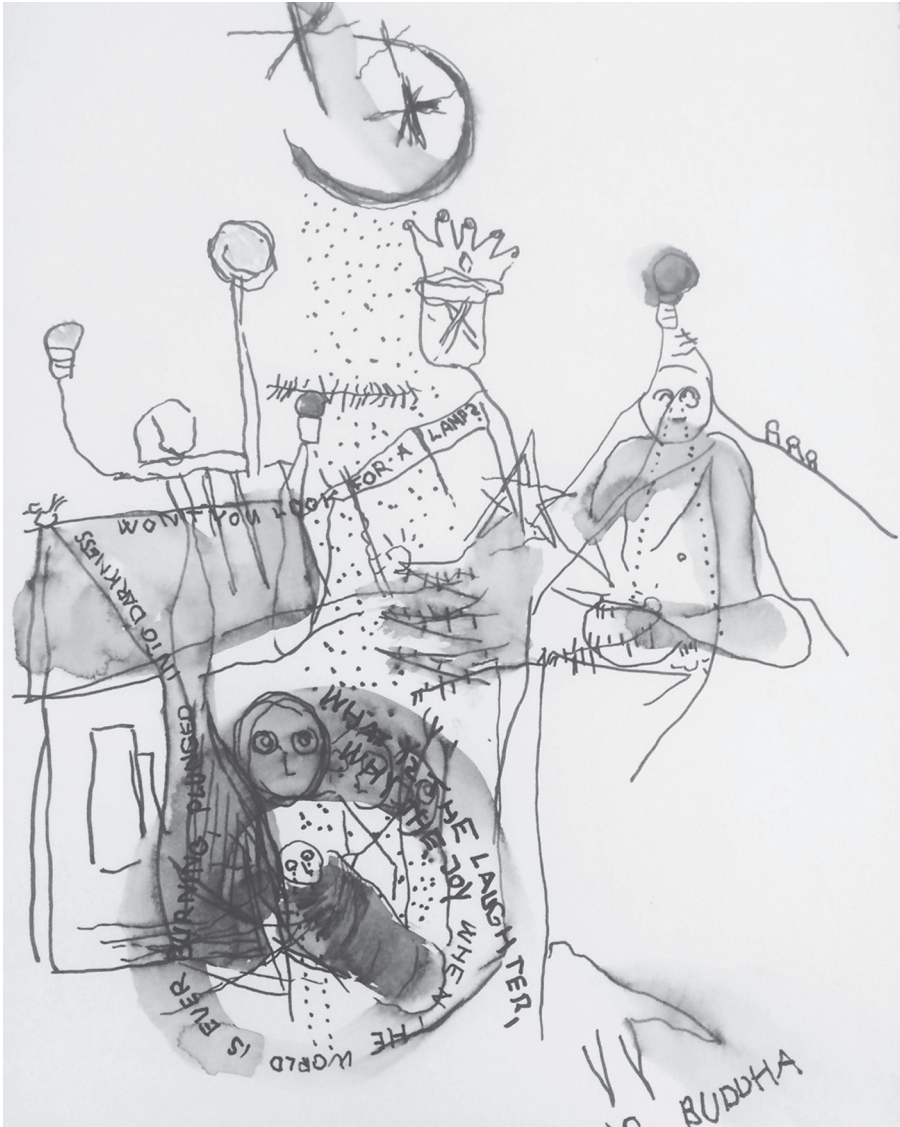
Sokszor aszondom, hogy nem vót olyan nagyon jó nekem a fiatal élet, de hogyha most visszagondolok, mégiscsak az vót. Mer a Béla papa mindig az én kedvemet kereste. Húzatta, hogy lábod elé szórnam a virágos rétet. Közbe a kezével mintha hintette vóna. Eddig eszembe se vót, most meg, hogy mindenre van időm, minden eszembe jut.

Én nem vótam ám annyira jó hozzá. Nem vótam rossz se, de nem tudtam olyan kedves lenni. Ő meg az vót mindig. Lehet, hogy nem adtam meg neki azt, amit az nekem. Mer az biztos, hogy mindenbe jó vót velem. Nem vót semmi, ami rossz lett vóna. A sógorom nagy, magas ember vót, sokat táncoltatott engem, még azt se bánta az uram. A sógorom felesége aszondta nekem, látod, Jolika, a te embered nem ilyen nagy mafla, de abba van élet, az én emberem meg olyan, mint egy fadarab. Az sokat jelent ám. Hiába, ha valaki derék, ez nem elég. Nem vót csúnya ember a sógorom, de nem vót benn semmi szeretnivaló. A Béla papa meg nem vót olyan derék hatalmas, de mégis többet adott mindenbe, mint az ilyen nagy mafla emberek.

Az anyósom se vót rossz, hiába is mondanám. Még az Édes se adta meg nekem, amit az. Mikor a TSZ vót, gondoskodott rólam. Vót ilyen divat akkor, a loknis kötény, azt még ki is keményítette nekem. Gyönyörűen mosta az ingeket, meg rendes szakácsné is vót, eljárt dógozni mindenfelé. Járt mosni papokho, egy zsidóho is, olyan szépen tudott mosni, vasalni, hogy mindenhová hívták. Meg köllött ám dógoznia, mer három gyereke vót. Az ura aptya hintóval hordta a nagy urakat, a Béla papa emlékezett rá, pedig hétéves se vót, mikor az aptyának vége lett. Ott maradt három gyerek. Aztán a kislány nemsokára meghalt vérmérgezésbe.

Mikor nem tudok mit csinyálni, ilyenek jutnak eszembe. Hogy mégse vót olyan rossz a helyzetem. Sokszor gondoltam, hogy nem vót olyan nagy örömöm, de más meg még úgy se vót, mint én. Jaj, valamikor nem vótam ilyen, nem ám. Fiatal vótam. Elmúlt. Mennyien meghaltak már. Most megenkettő új halott van. A kutyás Bori aszondta, talán ha heten-nyócan vótak összesen a temetéseken. Fiatal nem ér rá, öreg már nem tud menni.

Dinnyét kéne enni. Azt is hoztak a fiamék. Ennivaló az vóna, csak nemigen tudom rászálni magam, ez a bánat. A bajság.

© Csata István

Síró Jézus, könnyező Buddha